

OPONENTURA HABILITAČNÍ PRÁCE MgA. KLAUSE FUXJÄGERA (katedra kamery FAMU) NA TÉMA „REFLEXE UMĚLECKO-PEDAGOGICKÉ ČINNOSTI“

Kandidát titulu Docent, MgA. Klaus Fuxjäger, svým kameramanským profesním portfoliem i řadou ocenění své dosavadní práce pedagogické - a z příložené habilitační práce, mě vede k názoru, že v pedagogické činnosti a výchově nových kameramanů našel další profesi, ve které se může s úspěchem zdaleka ne jen osobním, realizovat.

Nejsem profesí kameraman, za filmaře se snad mohu beze studu považovat a jako kantor v tomto oboru jsem působil skoro dvě desetiletí. Téma práce „Reflexe umělecko-pedagogické činnosti“ bylo delší dobu i součástí mé práce a úvah, proto si i troufám se k dosavadním zkušenostem či závěrům z činnosti MgA. Klause Fuxjägera na katedře kamery FAMU vyjádřit s tím, že mnohé z toho lze zobecnit a doporučit jako přístup a postupy při formování profesionálů či potažmo kreativních osobností v oboru, kde se kompiluje to, čemu můžeme říkat „řemeslo“ s ambicemi uměleckých oborů.

MgA. Fuxjäger podle mě velmi správně doceňuje právě roli „řemesla“ jako „osvobozujícího elementu“, a vlastně i jako podmínku toho, co je pak onou kýženou uměleckou „nadstavbou“. To je fakt, který nedegraduje profesi ve formální technickou záležitost, ale je východiskem pro uplatnění a rozvíjení talentu. Z dosavadních zkušeností preferuje podmínky, které FAMU dává v kombinaci profesních cvičení i možností volné tvorby, schvaluje správnost tézí, že kameramani, stejně tak jako další profese, by měli mít v prvních ročnících možnost poznat charakter ostatních filmových oborů. Nutností je i nevelký počet studentů a možnost individuální práce, dle jejich naturelů a míry talentu.

Autor práce klade i důraz na to, že pedagog musí být dobrý psycholog. Studenti uměleckých oborů bývají mnohdy složitější osobnosti, mívají problémy s komunikací jak se spolužáky, tak s učiteli. Kantoři pak si musí uvědomit i svoji zodpovědnost na tom, že škola vytváří nejen profesionální profil studenta, ale podílí se i na jeho chování – např. později k podřízeným. Pedagog musí naopak umět najít ke studentu optimální vztah, nezatížený osobními hledisky a mít schopnost vzdávat se ve prospěch studentů svých vlastních profesních know-how, což se může zdát jako zbytečná poznámka, ale autor jistě ví i o odlišné praxi.

Pokud někdo bude hledat v mém hodnocení nějakou oponenturu vcelku marně, má do jisté míry pravdu. Přiznám se, že v ryze kameramanské problematice se nevyznám, ale ta v habilitační práci také není nějak dominantně zastoupena. Problematika úspěšné pedagogické práce a výchovy nových profesionálů má v mnohém určité styčné body a zobecňující platnost. To vše jsem v textu Klause Fuxjägera našel a považuji za cenné – a je podle mého názoru v celospolečenském zájmu, aby jmenovaný mohl pokračovat v dosavadní dobré pedagogické kariéře s odpovídajícím oficiálním renomé - tedy s titulem Docent.

